

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 ар. (20 кор.)
на пів року . . . 5 ар. (10 кор.)
на чверть року . . . 2 50 ар. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не вольнеш милости і віри не вольнеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділь і руских свят о год. 6-ій пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9. ул. Коперника (Ліндога ч. 9.) Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надіславі» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Буде каяття — не буде вороття.

Вже починають каяти ся львівські націонал-демократи, що увійшли в спілку з москвофільським штабом що-до розділу між себе посольських мандатів. На чільнім місці містить «Дѣло» довженну статю з підписом В. Будзиновського під делікатним заголовком: «Вже риють». Видко, що редакція «Дѣла» сама не мала смілости виступити против «одної з руских партій», коли казала покласти під статю повний підпис одного зі своїх постійних співробітників.

Але і п. Будзиновский бе ся з москальофіями, як у цирку кльовни: міхурами. Аби страшно гуділо, а не дуже боліло! Передовсім автор говорить про вимираючу вже та штурно піддержувану кліку людми, що загарбали між себе маєтности двох великих інституцій, або мають піддержку з Росії, — про сю кліку автор говорить, як про поважну партію, ріднорядну з народними партіями і управнену до забирая голосу в політичних справах нашого народа!

На веденє виборчої акції — пише п. Будзиновский — в дорозі обоїльного порозуміння, в дорозі компромісу, вже згодили ся в засаді заряди двох партій східної Галичини: «Народний Комітет» і «Русская Рада». Обі партії рішили вести акцію виборчу так, як она веде ся всюди в світі, де каждая партія знає, чого хоче, т. є. рішили вести її самостійно, і лише в дорозі порозуміння усувати кандидатури, котрі не мали би виглядів на побіду, а могли би унеможливити, або утруднити вибір кандидата другої партії, і в той спосіб причинити ся до побіди кандидата противного так одній, як і другій партії, кандидата партії, котра так економічно як і політично наш варід визискує і гнобить. Компроміси, які в кождім конкретнім случаю в окрема, в дорозі порозуміння рішили заключа-

ти між собою згадані дві рускі партії (інші партії ще не показали, чи хочуть приступити до спільної акції в дорозі порозуміння) мали їти досить далеко, бо мали полягати не на тім (як то звичайно дениде діє ся), що меншість усуває ся від участи в виборах, аби сильнішій партії, з котрою заключено компроміс не шкодяти. При нашім компромісі меншість має взяти активну участь в виборах і власними голосами, навіть власною агітацією поперти компромісового кандидата другої партії, за ціну такого самого поперти тамтої партії в користь поставленого в дорозі компромісу кандидата власної партії.

Принявши таку вельми почесну для своєї партії і всего руского народа премісу, автор старає ся доказати, що «обі партії» заключили з собою «компроміс», а не «консолідацію».

Яко консеквенцію консолідації — говорять ся в статі — «Галичанинъ» домагає ся, аби виборчі округи, котрих з мішаними польско-руськими округами в 50, поділити по справедливости, т. є. через половину між кандидатами обох партій. По 25 кандидатів має мати каждая партія. «То condicio sine qua non!» — пише «Галичанинъ».

Що то значить, випустити когось під сті! Замість поцілувати в руку за ласку, яку їй робить ся, она хоче панувати, та ще й чужим коштом. «Галичанинови» зробимо делікатну увагу, що він, хоч розпинає ся за консолідацію, не має понятя, що таке є консолідація і які єї консеквенції. Консолідація зливає сторонництва в одно, отже при виборах не може бути бесіди о кандидатурах партій; партії перестають існувати, а виступають кандидати одної лиш, нової партії, витвореної з елементів буйших партій. При консолідації сторонництв якість кандидатів не оцінює ся після того, до котрої він партії належав перед консолідацією. При консолідації всі кандидати однакі, они мусять вдоволити сконсолідованих, хоч би всі они, т. є. в числі 50, перед консолідацією були членами одної

тільки партії. При консолідації рішають о кандидатурах лише личні привкметы кандидатів, а не їх партійний родовід.

Хибаж і при давнійшій консолідації «зілляли ся були сторонництва в одно»? Вправді т. з. народовецка партія перестала існувати, але виринула на єї місце націонал-демократична. Тож відай між давнійшою «консолідацією» а теперішнім «компромісом» нема иньшої ріжнці, як хиба словна, яку придумав п. Будзиновский. «Обі партії» є, але ідуть разом. А як тотя спільність цілий і способів виглядає, найлучшим доказом наведена статя, якої найхарактеристичнійший уступ приходить аж на кінци:

Але жартя на бік. Чому «Галичанинъ» ставить такі жаданя, о яких его партія навіть фантазувати не може, коли справу компромісу трактує на серію. «Галичанинъ» хоче компроміс розбити. Своїми жаданями, о котрих знає, що суть безпредметові і що сповнити ся не можуть, хоче розлакомити свою публику, котра, заведена відтак в своїх надіях буде старати ся німстити на союзниках і або вірє компроміс, або мимо компромісу підступом постарає ся о се, що ті спільні кандидати, котрих поставлено на підстані предложеня «Народного Комітету», попадають.

Не допустити до сойму ні одного «Українця», се ціль «Галичанина». Компромісову акцію хоче він використати лише в тій цілі, аби при єї помочи вийшли деякі кандидати «Рускої Ради», а в наслідок зради попадали кандидати «Народного Комітету», котрих побіда без компромісу, в отвертім бою була би цілком певна.

Та мимо того, що автор бачить добре цілу перфідію кацапского табора, він боїть ся витягнути консеквенції, а викручує ся соломою. Він висказує думку, що «Галичанін» є вправді органом «Русської Ради», однак ані она, ані предплатники не удержують его. І «Галичанін» живе з підмоги «Благодотворительнаво Комітета», а в своїй

Наталь Вахнянин.

Отець Александр.

(Билиця з недавних часів).

(Дальше).

В повороті до семинарії темною уличкою школярської дільниці, так званого «Владича», обгорнула мене, признаю ся, бабека цікавість, що на нашу гостину скаже Дубовеньский? Тож ідучи поруч з ним, я дуже пильно заглядав єму в очи, кілько разів з малих віконєць низьких домиків приуличних упало світло на его заедно ще горюче лице. Дубовеньский мовчав однакж неначе заворожений.

— Якжеж подобала ся тобі Кордулька? — заговорив я вибитий з терищо.

— Нічого собі! Трохи завандто велика реалістка, але жінка з неї може бути добра, — відповів він голосом знатока.

— А піс у неї грецький чи римський? — спитав я з провільня, здержуючи ся на силу від сміху.

— Ані грецький, ані римський; ті заломані носи, то типові, славянські...

Кордулька, межі нами кажучи, мала ма-

лий, фасольковатий, при насаді добре приплесканий носик, більше етіопский.

— Але говірка собі! — став я єї вихвалювати.

— Говірка, — признав мій товариш, — та еще і не малого клопоту набавила мене.

— Клопоту? — повторив я, счудований.

— Замовила мене майже до всіх танців на балю.

— Видко, що розумна! не хоче продавати ерфуртської петрушки.

— Колиж бо я не думав сего року балюватись; папстіка моя «крихту вишарана».

— То справляй нову!

— Легко казати, але на чий кошт?

— Бери на кошт тестя!

При тім мимохитє нагадали ся мені обіцяні о. Александром чоботи для Дубовеньского.

— Не можу рішити ся! — відповів мій товариш.

— Нема чого богато надумувати ся! Тільки нашого, що тепер погуляємо! В тім, слись не ласкав, або не хочеш... — добавив я тоном обидженого.

— Та вже для твоєї судженої зроблю все!

— Дубовеньский стиснув мене за руку.

За такою бесідою дібрали ся ми щасливо до семинарії і вже задля пізної пори муслили на

фіртгі оплатити ся «жерберови». В спальні, на мою радість, хроніли товариші немов побіті.

Другого дня під полудне — ми як-раз грали тарока — влетів Дубовеньский задиханий в музей і роз'ярений до живого поклав перед мене розпечатаний лист.

— Читай, се твоя справка! — гукнув він мені над ухом.

Лист був прописаний до Дубовеньского. Я прочитав его пів-голосом, в нім стояло:

«Мій Любий!

«З вчерашної гостини могу заключати, що «Кордулька прицала Тобі до серця. Уважаю Тебе нареченим моїм зятем, а так як знаю, що «у Тебе яко свроти fundus instructus на балю «за скупий, то пересилаю Тобі маленький форшус в квоті 10 зл. а в Кордулька снила о Тобі всю ніч, а тепер здоровить Тебе на добрий-день. На балю бути мусиш. Слуга і тесть in spre — о. Александр».

На долі листу була дописка:

«Докладнійші дані про посаг Кордульки «подасть Тобі Н*. Послїдна почта до неї Краковець».

Признаю ся, лист сей для мене був дуже немилою несподіванкою. Я станув мов опарений. Так скорого і нагального атаку зі сторони о. Александра я не надіав ся. Я знав вправді з до-

заїлости нищення України іде на руку навіть польському центральному комітету. Отже остаточний змісл сих слів доказує, що народовці під кормигою Романчука підуть дальше рука в руку з «Русскою Радою», щоби придбати кілька посольських мандатів... для «Галічаніна»!

Скарбківська фундація против гуцулів в Жабю.

(Дальше).

Се не тайною, що адвокати мають своїх агентів по селах, котрі суть простими «paganiaczami» сторін до адвокатів. Суть ними звичайно жиди коршмарі для своїх одновірців, писарі гром., всякі приватизуючі, а для маститих такими paganiaczami суть деякі священники, роз. з твердого патріотизму а не як тамті за запла- ту. Оплатить ся так деєь колісь на дощи й на морозі та в спеку простояти якийсь час коло суду в підгірскім місточку або й місті і при- глянутись і прислухатись, як такі агенти, поба- чивши «простого» (простодушного), нечвалоого а по зверхних ознаках маючого гуцула — сїпають его «на всі чотирі» і захвалюють свій товар адвокацкій. А що адвокатам на підгірю добре ведеть (однн навіть з них, як свідчить «Гро- мадський голос» гнівавсь «аби не вречи нівро- ку то добре положене), то гуцули готові ще діждатись, що агенти адвокацкі до гуцулів уго- ри на роверах виїздити муть — принаймії, до- ки аеронавтика не видосконалить ся, — і розу- мієсь, на сїм буде золотий інтерес, бо ровер — коли вже в спірних справах імпонує гуцулови «довгий цбух і груба пані», як се було писано в «Руслані», — заімпонує гуцулови ще дужше як відомости і совість.

Згадаю тепер, кілько то в приближеню по- одинокі гуцули поплатили адвокатам за «оборо- ну». Розумієсь, що я лише дещо подаю, бо не потував я собі усіх видатків на адвокатів, а по друге й сего, що ту подам буде достаточо до спізнання «оборони». Повисше я згадав, що пок. Ів. Дутчук видав на 3 адвокатів 400 зр. — Лу- кен Сливчук видав на процес 179 зр., а то: пота- реви Haber 80 зр., Куликови 40 зр., Дудикеві чеви 27 зр. + 18 зр. + 12 зр. — Семен Войчук видав на процес від 1878 поверх 3500. — В ч. 133. «Руслана» з м. р. було подано, від котрих гуцулів побрав Дудикевич 1600 зр. за 2 неділи побуту «на свїжім люхті» в Жабю а крім то- го взяв у Юри Гаврищука 200 зр. за одну роз- праву, на котрій навіть не явив ся, і справа в завісезеніи через інтервенцію консуля російского у гр. Скарбка яко куратора фундації. У того гу- цула взяв Дудикевич 500 зр. а ще домагавсь 200 зр.! — За оборону о «бунт» в Жабю взяв Ду- дикевич у трех гуцулів 695 зр., (у Сем. Сорукі 300 зр. + 60 зр., у Николая Житинюка 300 зр. + 5 зр. і у Юри Маківничука 30 зр.), хотя на Івана Кронштадского заклывсь, що від 900 зр.

свїду, що старші нанючки, так звані «сидуль- ки», чїпляють ся нераз на силу женихів, знав і те, що о. Александр, возячи ся з своєю до- нечкою тільки літ, рад був єї остаточо позбу- ти ся за всяку ціну, але щоб міг він важити ся на такий рішучий крок?... Я зложив лист і хо- тів его сховати.

— Ні, ні, най всі прочитають! — репетував Дубовеньский. — Се імпертиненція! Він хибай з «Піврів» утік!

Цікаві товариші схопили радо за лист, а навісний Юлько прочтав его на весь музей. По- ложене мое стало ся ще труднішим.

— Відвічай, відвічай! — кричав заєдно Дубовеньский.

— Не маю чога відвічати! — відповів я досить резолотно. — Ти сам вьсому виноватий...

— Я? — аж заревів з досади мій товариш.

— А вжеж, не хто другий!

— Які докази мавш на те?

— Найліпший доказ сей лист!

Дубовеньский змшав ся на таке dictum aserbum. Мої слова збили его з тропи. З ролі винителя понав він на даву обжалованого.

— Ви собі і так щось за багато вчера на ухо говорили, — продовжав я в тім самім тоні.

— Она сама до мене горнула ся! — став звиняти ся мій товариш.

не відступить, бо розправа потреває найменше 2 неділи. Розправа тревала не повних 4 дни. — Від Юри Маківничука зажадав був Дудике- вич 100 зр., але потому пристав на 30 зр., «да- вайте і се, що маєте. — До сих 695 зр. зажа- дав ще Дудикевич 200 зр. від Юри Петрачука (видко хотів конче посісти задуманих 900 зр. та не повелось) за явлене ся при розправі, але той не дав, бо адвокат Kaweski пішов за 10 зр.! Видко, нема солідарности й у адвокатів. При тім най буде ту «нашому» послови в науку, коли ще чоґось навчитись схоче. Гуцули Сем. Сорук і Ник Житинюк хотіли за оборонцю взяти д-ра Окуневского, але Дудикевич «друг» відрадив, бо той (Окун.) не лишить свою канцелярню від 1000 зр., він вас обідре з остатного. Щоби до- казати, яке «добре серце до гуцулів має Дуди- кевич», сказав той самий гуцул Сем. Сорук та- ке: «Коли Дудикевич був в Жьбу» («працю» то- дішню Дудикевича описав Юра Гаврищук в «Ру- слані» от так: «побував (Дудикевич) на комісії до полудня а пополудни баював з Wallisch-ом так, що і по 40 флешок на гуру складали»), хо- тів від мене 200 зр. — за те, щоби подивитись на грунт (у селі) а 100 зр. за се, щоби подиви- тись в табули, на кого грунт записаний, а грунт, мало що більше вартує. — При тім ту заува- жати треба, якої самовлади допускаєсь той ба- рон Wallisch в Жабю. Коли гадав, що Сем. Со- рук «зіпріє» (зогниє) в криміналі, відобрав в ча- єї, коли він (гуцул) сидів у слідстві в Коломиї, від него парц. чч. 8257/4 і 8257/7, але скоро по- чув, що він виїшов на frei відступив ему назад, отжеж не мав правної підстави. — Гуцул Лесь Костюк заієс 100 зр. адвокатоги Dr. Rosenbusch аж до Долини (адвокат сей оперував давніше в Кутах, тож знаний гуцулам) і той приїхав до Коломиї, щоби крикнути на нас, що пропало, зв. що гуцули будуть засуджені за «бунт». От куди забігали гуцули з грішми!! — Сей Лесь Костюк зазнав опіки адвокацкої й в другім про- цесі. «Тегну (проваджу) процес о 56 м. грунту». На адвокати дав сми: 1) Rosenbusch-ови 80 зр. і за се зробив він одно подаване, — взяв знову 40 зр., за се нічо не зробив, 25 зр. спер (за- тримав) собі Rosenbusch, з коштів мені прису- джених, 2) Даниловичеви дав сми 75 зр. за до- тегнене процесу, 3) Куликови 2 зр. а 4) Дудике- вичеви дав сми 50 зр. а 30 зр. на скаргу, котрої це нема». Справу віддав Дудикевичеви 14. цвіт- ня 1900, а був у него 7. вересня і Дудикевич і слова не «начибернав (=нашкрабав, написав), але «потішив» мене: «Я, каже вишло за тобов по Богородици (20. вересня), бо то, каже, була вакація, пани зі суду поїхали на люхт, тай я нічога через то не міг робити». Але я (гуцул) также не загвозджений у тімє кажу му: та то так прошу пана доктора, коли коня імів, запрі у стайню добре, аби не брикав». — Юра Мар- тищук з 5 товаришами дали адвокатоги Lan- ge по 43 зр. При справі Юра Мартищука за- мітне ще й те, що він купив собі 16. лютого 1898. 6 мор. 836 с. з пар. гр. 5145/2, і суд казав

— Сама? — докинув я недовірчиво. Дуже незручно оправдуєш ся! Ти висадив мене з сідла, а тепер ще тобі досадно...

Сего було Дубовеньскому вже за багато. Він змірив мене гнівним поглядом, обернув ся, лопнув дверима і вилетів стрілою з музея.

— Нічога! — подумав я, — через тиждень перепросиш ся.

— Щож такого зайшло межі вами? пи- тали счудовані товариші, не знаючи, по чийй стороні правда.

— Маряця! Вчера були ми разом у Кор- дульки та видко, що Дубовеньский припав йї більше до серця, чим я. Розлюбив мені дівчи- ну, а тепер кричить! — відповів я голосом по- кривдженого.

— Так ти схопив гарбуза! — засьпівали мені товариші хором.

— Не інакше!

— Мала журба: не будеш ти, буде друга!

— став потіпати мене сердечний Юлько. — Ліпше давай карти, я на руці...

На сїм скінчила ся щасливо мала аван- турка.

(Конець буде).

се під 15 марта 1898 на него інтабулювати, а тепер скарбківська фундація відобрала се від него. При таких «звукунях» має якийсь Со- хацкий «писар зі суду» повинти службу також «кілометра» — геометра.

(Дальше буде).

Одинокі заступники галицких Русинів.

До чога довела безглузна політика наро- довців під проводом Романчука з его консоли- даціями і компромісами, доказує зростаюча безличність московских наймитів. Ми вже надто багато писали в сій справі, щоб могли ще не повторяти ся, тож наведемо лише сам факт. В передній статі «Галічаніна» ч. 147. «Народно- палітическое живо» сказано:

Роль п. А. Барвинского сыграна тепер вь виду поляков и правительства такъ само, якъ она сыграна вь виду русского населения Гали- чини. Политика не знаетъ чувствъ, но тьмь меньше она можетъ опиратись на наивности, — если не на измѣнѣ народнымъ интересамъ, — которою вь теченіи десяти лѣтъ блистали но- воэристы. Предводителъ новоэристовъ, п. А. Бар- винскій, пошелъ съ польскими политиками, на- родъ же остался на своемъ народномъ пути, на томъ пути, по которомъ неуклонно шеству- етъ русско-народная партія. Органы той партіи еще десяти лѣтъ тому назадъ предсказывали крахъ полити п. А. Барвинского и дождались исполненія того предсказанія. Ны- нѣ путь между русскимъ народомъ и польски- ми политиками розчищенъ. Между ними нѣтъ новоэристовъ, которымъ русский народъ не вѣ- рилъ, а польскіи политики не довѣряли. Теперъ русский народъ в Галичинѣ стоитъ лицомъ къ лицу передъ польскимъ центральнымъ комите- томъ и отъ насъ самихъ зависить теперъ по- казати, що мы умѣемъ постояти за себе и за народныи права безъ посередниковъ-факторовъ.

Высокіи и неотложныи интересы русского населения края, его пекущій и неисполненныи потребности во вьсѣхъ областяхъ національной, по- литической и экономической жизни и явная не- охота дотеперѣшняго соймового большинства отнестись къ тьмь интересамъ и потребамъ, если уже не приклонно, то по крайней мѣрѣ справедливо, заставляють все русское население края доложити вь старанія и усилія, щобы вь будущій соймъ, — якъ справедливо говоритъ однозвучный отзывъ, изданный «Русскою Радою» именемъ русско-народной партіи и «Народнымъ Комитетомъ» именемъ національно-демократической партіи — ввести «заступниковъ не только вь чи- слѣ, отвѣчающемъ численности галицко-рус- ского народа, но и во всеоружіи патріотиз- ма, гражданского мужества и необходимыхъ способностей, щобы они могли достойно и успѣшно боротись съ коварнымъ и опаснымъ противникомъ».

З наведеного виходить 1) Угодовці вже скінчили свою ролю. 2) Націонал-демократи істнують собі, як якась там полу-радикальна партія, але де говорить ся про весь загал «га- ліцко-рускаво народа», там про неї і про єї «народний комітет» не згадує ся. 3) На народ- нім пути «перствуєт» только русско-народная партія, яка після повисшого представлення являє ся одиноким заступником народа і має право до політично-народного живна.

Якаж се доідна ситуація для львівского кацапского штабу для використання єї тут в краю і там, за границею! Се аж пахне новими пособіями єще ось перед виборами. Певно зарат- ує ся ними русский нард, але той... по львів- ских квайпах! А «компромисові» нехай потому позичають очей у Сірка за махінації своїх со- юзників, з яких їм дістане ся хіба дуля під ніс.

Таку ситуацію мусіла доконечно зробити хибна політика народовців з табору п. Романчу- ка. Се так природно, що не то несвідомий про- наші відносини чужинець, але і свій чоловік, прочтавши повисшу безмочну статью, повірить, що справді сецесія руских послів з сойму не була подвигом, доказом патріотизма і ясного політичного погляду угодових послів, які тут в Австрій, на основах конституції і даних відно-

син шукають *modus a vivendi* з могутнішим сусідом, але кінцем їх наївності, чи зради і похороном їх політичної діяльності. Навіть і свій чоловік може повірити, що справді націонал-демократична партія відчужила ся від народа, як сама єї чужа та інтернаціональна назва, а давнє місце народовецької партії заняла русско-народна партія зі своєю «Русскою Радою» і «Галічаніном».

А хотів оно так не є, то, як каже приповідка: в кожній брехні є половина правди! Безличність «Галічаніна» має справді свою підставу. Бачимо всі, як москвофіли ростуть в силу і значінє. Та хіба лише сліпий не може добачити, що не їх власна животна сила видвигає їх на верх, а ті «консолідації» та «компроміси» з народовцями, які львівський москвофільський штаб уміє використати зручно і беззглядно.

Новинки.

— **Календар.** В четвер: гр.-кат. Кирила і Методія; рим.-кат. Фридриха. — В п'ятницю гр.-кат. Атаназія, Лукиї; рим.-кат. Вінкентія.

— **Репертуар руского народного театру у Львові.** В четвер дня 18. с. м. в сали тов. «Gwiazda» ул. Францішканська: «Власть тьми», драма в 5 діях а 6 відслонах Л. гр. Толстого. В ролі Анютки виступить перший раз панна Зофія Стечиньська.

В п'ятницю дня 19. с. м. остатнє представленє в «Міскім театрі»: «Не ходи Грицю на вечерницю», почім театр переїздить до Яворова.

— **Пос. Вахчянин** скликає на 24. н. ст. липня свої виборці до Сокала, щоби здати їм справу з діяльністю своєї соймової. Збори виборців відбудуть ся в сали магістратській о 11. годині перед полуднем. Окремих запросин не висилає ся.

— **Іменованя.** Цісар іменував віцепрезидента краєвої шкільної ради д-ра Михайла Бобжинського звичайним професором загального і австрійського права державного в краківській університеті. — Міністер просвіти іменував цивільного інженера Юліяна Тимофтієвича зі Львова, учителем державної школи промислової в Кракові в VIII кл. рангі.

— **З Яворова** пишуть нам: Живіший рух просвітний в останніх літах, який справді завдячує свій початок невтомимій праці бувшого сотрудника о. Миколаевича, не устает й тепер в Яворові. Міщанство радо горнє ся до просвіти, але на жаль, полишене своєму власному: проводив, не знає, як і до чого брати ся. Тут старають ся помочи єму в дечім учителі, але они мусять гірко відплачувати єї патріотичні пориви: не лише жертвують своє здоровлє, але мусять терпіти всякі переслідованя властями. На доказ правдивости сказаного я лише наведу тут кілька імен учителів, яких всі знають в Яворові та всі добре ще пам'ять, за що їх перенесено з Яворова. Є ними пп. Савків, Сауко та недавно п. Кохан. Они старали ся освідомлювати наряд організованем міщанських хорів, вечерками та театральними виставами. На се скоро звернули увагу власти та чемно казали їм забирати ся з Яворова. Подібна доля жде тепер імовірно учителя п. Л., який сего року заходив ся в Яворові коло святкованя вечерка в честь Шевченка. Шашкевича, устроював театральні вистави, а недавно займав ся концертом на будову «Народного Дому» в Яворові. Концерт відбув ся в неділю дня 14. с. м. Як взагалі всі концерти в Яворові добре удають ся, так сим разом поодинокі точки випали доволі добре. Салю наповнило міщанство а по часті і місцева інтелігенція. Доколична інтелігенція, «маститі патріоти» ніколи не являють ся на такі торжества, то і тепер не було ні одного. В них нема ні крихітки національного почутя, волять в неділю у сусідів курити смачну папіроску при зеленім столику...

У нас були би багаті живна на народній ниві, але нема відповідних робітників. Кілько то разів була нагода заняти в Яворові місце чи то адвоката чи лікаря, а нїодия з Русинів не заглянув до нас бодай для проби. Тимчасом гайворони кракають над нашими головами, а шакалі глядять добичи на шкоду нашому народови — а свої... безпорадні з заложеними руками вижидають хвилі, коли нажерливий звівр не вирве їм і тую крихітку посіданого. — *Мищанин.*

— **В справі друку «Церковних напівів»** одержуємо від п. Ігнатія Полотнюка зі Станиславова слідуєче письмо: В грудні 1900 оповістив я в часописах, що наміряю видати книжку п. з. «Напівни церковні», котрі я збирав через довші літа і уложив в одну цілість, та що тая вже віддана до друку одній з львівських друкарнів, котра була зложила вже 8 сторін друку. Однак, коли згадана друкарня по 3 місяцях поставила нові, додаткові услівя що-до паперу, на котрі я не міг згодитись, — я був приневолений тую умову розв'язати, а заключити иньшу з друкар-

нею Н. Джулинського на дни 19. марця с. р. в Перемишлі. Після сеї умови, мала бути книжка готова в протягу 3 місяців. Нещастє однак хотіло, що властитель сеї друкарні помер, а з теї то причини і справа друку проволочка ся аж до тепер. Нині причина проволочки усунєва, проте сьміло і з приємністю могу П. Т. інтересованим оповістити, що складанє нот Сьпіваника вже розпочалось і після заповненя заряду друкарні робота, котра, судячи по 1-ім присланім аркуши, виконана новими черенками старанно і гарно, з початком жовтня с. р. точно покінчить ся. Позаяк з укінченєм роботи друку, мусить ся цілу належитість готівкою заплатити, а я такої не посідаю, бо і на задаток з гори зложеної 1.000 корон на нові ноти, мусїв я вивозити 600 К в «Двістрі» у Львові, від котрих плачу процент, проте прошу: П. Т. інтересовані Родимці звольте поспішитись з передплатою, котра вносить 4 кор. за 1 примірник і 35 сот. на пересилку, під адресою: Ігнатій Полотнюк, в Станиславові ул. Собієского ч. 50.

— **Вдовичі пенсії.** В актах справи спадщинної по бл. п. Антонині Слявічек, веденої при ц. к. суді пов. С. І у Львові до ч. спр. А VII 233/01, є виказано, що А. С. яко вдова по ковалю (зв. веркмайстрі) при залізници побирала 60 К місячно вдовичої пенсії. А вдовиця по руским сьвященнику бере 60—100 К річно з фонду вдів і сиріт при конєисторі призбираного, і часами дар з ласки з фонда релігійного 400 К річно; але заки той дар з ласки одержить, мусить вдовиця цілими роками ждати, заки «наші пајсердєцнєйші» тут в краю схотять справу зреферувати і до Відня предложити, або заки повідомлять вдовицю о справі вже давно в міністерстві рішеній. — *Василь Калинин.*

— **Руска школа в Америці.** В Бальфур, в Спол. Державах, як доносить амер. «Свобода», Русини розпочали в сім місяці будувати школу. Найбільше старань около сего діла доложили Т. Мартин і Ів. Рєвуха.

— **Дрібні вісти.** З днем 1. серпня будуть отворені поштові складниці: в Коморні, короснянського пов.; в Кривачці, мисленицького пов.; в Молодятиві, печеніжинського пов.; в Пісаржовицях, бьяльського пов.; в Пакошівці, сяноцького пов. і в Кричку, тарнівського пов. — З Нового Йорку доносять, що в околицях засіяних кукурудзою настала спека, наслідком чого кукурудза може вигоріти.

— **Вісти з перемискої єпархії.** В пропозицію прийті: на парохію Теглів: Миколаевич Копстанци, Утриско Волод., Лах Дмитро, Ціцькевич Іван. На Милків: Паращак Василь, Ціцькевич Іван. На Уйковичі: Туна Іларій, Костек Іван, Яців Алек., Лучечко Петро, Макар Антін, Крушинський Теодор, Тустановський Льонгин, Іваніцький Гр., Ломницький Сава, Товарницький Іван, Бендін Андрій, Кульчицький Євгеній. На Бронію: Насальський Волод., Созанський Іван, Кмицикевич Савин, Чирнянський Мирон, Каранович Іван. На Жабче муроване: Гукевич Волод., Гумецький Юліан (мол.), Тустановський Льонгин, Набак Лев, Каліньський Іван, Кульчицький Єв., Данцьо Мих. На Трійцю: Солтикевич Орест, Кмицикевич Савин, Лучечко Петро, Федів Іван, Гичко Діон., Калужняцький Лев, Гомза Єм., Крушинський Роман, Феула І., Ростович Мих., Коритовський Волод., Балко Василь, Кульчицький Єв., Лєщ Михайло. На Кривчу: Княжинський Петро, Федів Іван, Бованко Атан., Крушинський Теодор, Ростович Мих., Падох Георгій, Гнатішак Орест. На Новосело дек. любачівського: Левіцький Волод. (jun.), Маковей Ілля, Костек Іван, Лебедович Алексій, Лебедович Іван, Гукевич Волод., Пясецький Лев, Лучечко Петро, Макар Ант., Коцюба Алекс., Паньковский Гіляр., Ванко Василь. На Береги долишні: Ольховий Волод., Растваецький Адольф, Жарекій Іван. На Скопів: Демянчук Іван, Юрчакевич Мих., Феула Іван. Відпустку для поратованя здоровля дістали: Лебедович Іван на 8 неділь, Сілецький Кипріян на 6 неділь, Крушинський Йосиф на 8 неділь, Гавришкевич Іван на 6 неділь, Кишакевич Йос. на 8 неділь, Шелеметко Мих. на 8 неділь. Завідательство в Кривім ад Тісна дістав Бидьняський Ємилиан. Сотрудництва дістали: Гумецький Ємилиан (мол.) в Мостах великих, Бирка Іван управительство в Радванцях, Макар Стефан управительство в Новім місті. З речинцем убіганя ся до 29. серпня 1901 виставлені на конкурє: 1. Батятичі дек. жовківського, 2. Комарники дек. височанського, 3. Розбір округлий дек. порохняцького.

З руско-народного театру.

Львів пустощіє з надходячими феріями, а разом з тим і касове поводженє нашого театру слабнє. Однак єї нечисленні мельомани, що остали вірними театрови тим більше хвалять собі послідні представленя, бо і сьєкота в салі не дає ся відчувати, а артистичні змаганя театральної дружини ще мов би змогли ся у тяжкій час війниного неповідженя.

В суботу відограно перший раз оперету «Дон Цезар» з п. Оржельским в роли короля. Титулову партію сьпівав п. Костів. Голос єго, трохи горлової емисії, мусить стати зміцненим резонансом, якого шукати поручаємо горячо сьпівачкови. Матеріал се гарний, чисто теноровий, спосібний до дальшого розвитку. Але особно мусимо піднести великий сценічний темперамент п. Костєва. Єго шалений темперамент казав нам навіть в сій героїчній роли забути на недостатки постави п. Костєва, а з природи естетичні і надзвичайно вимовні гести п. Костєва робили єго появу дуже інтересною. Огністий темперамент уносить часом п. Костєва в бесіді, так що він поликає склади слів, а то і цілі слова. В тім згляді мусить п. Костів працювати над собою, але не тільки на сцені але і в житю примушувати себе говорити поволі і в темпі.

П. Шеремета переконувє нас з кожним представленем, що єго талант зносить ся на височини артизма. О скільки пр. ще в Ямарях був п. Ш. недостаточним, о стільки подобав ся в Наталці, як Микола, в Дон Цезарі і в Пташнику. А усіх сей осягнув єдино тим, що перестав форсувати свій голос так в бесіді, як і в сьпіві, покинув давню шаржу, а більшу вагу звернув на природність вислову і гри. Се дало гарну оправу сему кристалови щирого комізму, яким наділила єго природа.

З п. Осиповичевою ми і спм разом не можемо згодити ся так що-до гри, як і характеристизації. Жінка секретаря Урака має бути ошудалом, Кєантипою, а не гарно законсервованою матроною. Артистка навіть в характеристичних і комічних ролях хоче показати ся завжди... хорошою! Се сьвідчить лише про маловаженє публицки, штуки і... режисерії, тимбільше, що з давніших літ, (може задля конкуренції з п-нею Підвисоцькою) ми бачили сьвітлі креації п. Осиповичевої в обсягу комічних і характеристичних ріль.

П-на Бучманівна сьпівала гарно і з правдиво оперетковим зав'язем, однак в гри здало би ся більше легкості. Взагалі креация випала дуже симпатично, що і публіка признала, нагороджуючи єї двома китицями цьвітів та певмовкаючими оплескзми підчас їх врученя.

П-ні Рубчакова, в роли сокільника Пєбля виглядала і сьпівала дуже симпатично. Дуже удачно вийшов п. Рубчак в роли міністра-інтриганта, а сьпівав, як завжди сензацийно. В дрібніших ролях відзначили ся п. Петрович і Загарчук.

В неділю виставлено «Верховинців» Корженевського, в яких відзначили ся у головних ролях п. Стадник і п-на Гємбіцка. Пану Стадникови звернемо увагу, що у него брак зовсім ліричного тону, яким кожний драматичний актор мусить розпоряджати, щоби описля зміг викликати тим більше вражєнє. Задля сего браку артист мусить нераз підносити драматичний тон аж до неприродної сили та напруженя, попадає в пересаду т. з. Culissenreisserei. Коли вже п. Стадник мусить грати драматичні ролі, то мусить і здобути собі вираз мягких, ніжних чувств, бо одно звичайно вяже ся нерозлучно з другим.

П-ні Осиповичева віддає з перенятєм драматичну ролю нещасної матери, а п. Гємбицький був, як звичайно, добрим, коби не за голосним Максимом. Помєнні ролі випали також зовсім поправно.

Вчера, ві вторник «Пташник з Тироля» з п. Ожельским, як гостем і п. Петровичем в титуловій ролі. З трудної ролі «Пташника» виязав ся п. Петрович дуже удачно так під зглядом гри, як і сьпіву. Бачимо сего артиста перший раз в більшій ролі і можемо єму щиро пожелати гарного успіха. П. Петрович є справді дуже ужиточною силою нашої сцени.

П-на Бучманівна як княгиня виглядала і сьпівала хорошо, а п-ні Рубчакова в роли Криє-листоношки виявила всі добрі прикмети свого симпатичного таланту. Що-до сьпіву радимо п-ні Рубчаковій робити поважні студії в напрямі природного уставиєнє горла в висших тонах, бо стискає єго в висших позициях робить тон немилім, пискливим і мучить горло та руйнує голосовий матеріал. Треба шукати резоважу, тоді і без форси вийде тон доволі широкий і сильний, а при тім милий для уха і модуляційний.

П-ні Осиповичева як визначна і ругинова-

на артистка мала надзвичайно щасливі chví, хотів в цілости креации був той кардинальний недостаток, який ми вже зазначили. П. Шере-мета, як ми вже згадали, був дуже добрим, щиро комічним з задержанєм границь природно-сти і правдоподібности.

В епізодичних ролях вишла знаменито пара професорів п. Рубчака і п. Юрчака. Оба артисти в грі і сльві дали правдивий „Cabinetstück“ опереткових професорів. З поменших ріль хотів відзначити п. Стефанович, а тимчасом своїми неумістними усмішками та неумотиваним поведенєм зіпсув не лише ролю, але і пошкодив ансамбльовій грі.

Взагалі мусимо сконстатувати, що побут руского театру у Львові і заінтересованє ся ним праси (навіть „Галічавін“ пише тепер обемисті рецензії!) вплинули дуже корисно на артистичну урівнь вистав. Коли театр прибув сюда, артисти так голосно говорили на сцені, мов би хотіли себе перекичати, та лише один наперед другого почванити ся силою свого органу. Слухача просто денерувало се, а всяка житева

правда і сценічна ілюзия пропадала. Однак небавом ми зазриміли явний зворот і очевидний поступ; багато мусіло причинити ся до се-го відвідуванє польского театру нашими артистами. На сцені запанував природний, житейський тон, чувства зачали проявляти ся не в силі голосу, в крику, а в его дрожаню, у внутрішнім зворушеню, в бесіді ми достерігли природні павзи і звороти — одним словом: актори стали грати, а не рецитувати ролі. Пр. очевидно, які бачили „Шалавила“ в Чернівцях і тут, оповідали нам, що не пізнали штуки, як єї там, а тут відограли. Поглядаючи з відрадою на сю мета-морфозу, желаємо щиро нашим артистам тако-го поступу тимбільше, що до того треба охоти, стараня і... таланту!

Телеграми.

Сольногород, 17. липня. Цісар звиджував вчора публичні будинки, шпиталі і добродійні заведеня. Всяюда витано его ентузіастично. Вечером цісар був в міским театрі на предста-вленю.

Відень, 17. липня. Extrablatt доносить, що посла Сильвестра, котрий був референтом зако-на о каналах питано довірочно, чи прийме ор-дер залізної корони. Др. Сильвестер відповів, що не прийме задля того, бо становиско правитель-ства до Німців не є вияснене.

Париж, 17. липня. Ціле місто остає під вра-жінєм атентату, який сповнено на міністрі пу-бличних робіт, Бодіні. Атентату допустила ся пані Ольшевска з Хантер. Она стрілила з ре-вольверу до повозки, якою їхав Бодін на кабі-нетову раду в елісейській палаті. Стріль хибив, а Ольшевску сейчас увязнено. Она мала намір убити міністра заграничних справ Делькасо, але не знала его з лица і стрілила до першої повозки, якою їхав міністер Бодін.

Лондзи, 17. липня. З Петербурга доносять, що російське правительство поручило залізничо-му зарядови бути приготованим в кождім часі до перевозу війск в случаю війни з Японією.

COLOSSEUM Ernesta Thorna,
у Львові, в пасажи „ГЕРМАНА“ ул. Сонішна.
Програма від 16. до 31. липня 1901.

При співучасті військової музики 80. п. п. В огорді електрично освітленім.

- 1) The Grunathos, одинок на суні дамська трупа акробатска (7 пань).
- 2) Tacianu, найбільший феномен сьвіта.
- 3) The Royal Ranvill Bioskop, в природній величині плястичні фотографії.
- 4) Artur de Lipiński, звізда всьляких ексцїзів на вежи Аїфель.
- 5) Pertina, акробатична танперка австральска.
- 6) Magherjita et Giuseppe Gianato, живі чаруючі образи феноменальні, ефе-кти сьвітляні і декорації.
- 7) З пані Cetinje, 3-ех панів, чорногорска трупа в своїх народних сьлі-вах і танцах.
- 8) The 5 Reyvall's, електричні співачки.
- 9) The Fr. Marzahn Troupe, з своєю пантоміною.

Що дня о 8. год. вечером велике предста-вленє. В неділю і сьвята два представлень. Що пятниці High Life представленє. Білети вчаснійше можна замовляти і набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. у Львові.

За знамениті виробы преміований ц. к. державною медаллю.
F. MORAVUS,
Brünn, GROSSER PLATZ,
укінчений слухач технічної шко-ли для виробу годинників в Валді (Швайцарія), вироблює і доста-вляє годинники на вежі, церкви, школи, урядові будівлі, фабрики, замки, виллі і т. п. в най-точійшій і факівім викінченю по найдешевших цінах.
Цінирки на жаданє даром. Бивіс на Схід.
20-26

— РІК ЗАСНОВАНЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечєнь

„ДНІСТЕР“

Львів, ринок ч. 10. (дім „Просьвіти“).

одиноке руске товариство асекураційне, обезпечє будинки і всі пред-мети движимі против огнях шкід.

„Дністер“ припоручили Преосвящ. Ординарїята Всєч. Духовенству і вірним всіх трех Епархій.

Фонди гаранційні „Дністра“ з днем 31. грудня 1900.

Фонд резервовий	811.540 кор. 11 сот.	равом 520.406 кор. 85 сот.
Резерва преміи	171.942 " "	
Резерва специальна	6.000 " "	
Фонд смерительний	80.924 " 54 "	

Тариєн „Дністра“ уміровані. Надвїжка річна роадляє ся між членів в формі зворотів. За рік 1900 дістають члени 8% звороту в преміи.

„Дністер“ виплатив до 31. грудня 1900. відшкодованє 2,120.834 кор. Шкоди ліквідують ся безпроблемно в присутности Делегата і 2 членів.

Поліси „Дністра“ приймають при позичках гіпотєчних: Банк краввий і Каса ощадности у Львові, Коломиї, Самборі, Долині, Сьвятині, Городенці, Терєбонлі, Заліццях, Городку і Богородчанах.

НА ЖИТЕ треба обезпечити ся тільки через „Дністер“ в Товаристві взаїмн. обезпеч. в Кракові; з таких обезпечєнь через „Дністер“ іде часть провізії на рускі публичні добродійні цілі; поліси і квіти видає Краківське Товариство рускі.

„Дністер“ пошукує спосібних агентів, особливо селян господарів в окрестностях, де ще нема близько агенцій „Дністра“. Агенти заробили вже 274.964 кор. провізії.

Зголошеня о агенції треба зносити до Дирекції у Львові.

Селяне убігайте ся тільки о агенції „Дністра“

ВІД ОГНЮ ОБЕЗПЕЧАЙТЕ СЯ ТІЛЬКО В „ДНІСТРІ“.

НА ЖИТЕ ОБЕЗПЕЧАЙТЕ СЯ ТІЛЬКО ЧЕРЕЗ „ДНІСТЕР“.

Розклад поїздів залізничих обовязуючий від 1-го мая 1901.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейского).

Поїзд		до Львова		Поїзд		зі Львова	
вощ.	особ.			вощ.	особ.		
приходить				відходить			
о годїні				о годїні			
	8:10	з	Кракowa, Берлина, Варшави, Відня	6:25	до	Станиславова, Підвалякого, Потутор	
	6:20	з	Чернівців (Іцкан, Галацу), Гусятина	6:30	до	Підволочиск (Київ) Бродів дв. головний	
	6:46	з	Брухович, шод. від 16. мая до 15. вер. вк.	6:43		" " дв. Підзамче	
	7:45	з	Янова	6:35	до	Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава	
	7:40	з	Тернополя, Бродів на дв. Підзамче	8:30	8:40	до	Кракowa (Відня, Варшави), Берлина
	8:00		на дв. головний	9:00	до	Скольного, до Лавочного (1. лип. до 15. вер.	
	8:10	з	Лавочного (Пешту) Калуща, Сянока	9:15	до	Янова	
	8:15	з	Сокала, Рави рускої	9:25	до	Підволочиск, Бродів, Гусятина дв. Піда.	
1:35	8:50	з	Кракowa, Відня, Варшави, Пешту, Берлина	9:42		" " дв. гол.	
	11:45	з	Яшова, Любачова, Самбора	10:20	до	Сокала, Белци, Рави рускої і Любачова	
	11:55	зі	Станиславова (Кересмеає, Потутор)	10:25	до	Чернівців,	
	12:55	з	Янова	1:25	до	Янова від 1. мая до 15. вересня в неділі і сьвята	
	1:10	зі	Скольного, Калуща, Хирова з Лавочного від 1. черв. до 15. вер.	2:15	до	Брухович від 16. мая до 16. вересня в неділі і сьвята	
	3:14	з	Брухович (16. мая до 15. вер. в нед. і сьв.	3:05	до	Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вер.	
	4:40	зі	Самбора, Борислава, Стрия	3:15	до	Янова шоденно від 16. мая до 30. вер.	
2:20	5:11	з	Підволочиск (Київ) Бродів на дв. Піда.	3:26	до	Брухович шод. від 16. мая до 15. вер.	
2:35	5:35	"	" " на дв. голов.	3:30	до	Яшова, Хирова, Любачова	
	5:50	з	Кракowa				
1:45	5:40	з	Чернівців, Іцкан				
	6:00	з	Сокала, Белци і Любачова				
НІЧ				НІЧ			
	7:36	з	Брухович (16. мая до 15. вер. в нед. і сьв.)	12:45	6:10	до	Станиславова
	8:50	з	Брухович від 16. мая до 15. вересня шод.		6:20	до	Кракowa (Відня, Берлина, Варшави)
	9:41	з	Янова від 1. мая до 15. вер. шоденно		6:30	до	Янова від 1. мая до 15. вер. т. в дні б.
	9:20	з	Янова (від 1. мая до 15. вер. в нед. і сьв.)		6:35	до	Лавочного (Пешту) Калуща, Хирова
8:40	9:50	з	Кракowa (Відня, Берлина), Ясла, Розвадова		7:10	до	Тернополя, Бродів дворець головний
2:31	9:40	з	Чернівців, Бухарешту,		7:32	"	дворець Підзамче
12:15	10:20	з	Лавочного (Пешту) Хирова, Калуща		7:25	до	Сокала і Рави рускої
	10:20	з	Підволочиск (Київ), Бродів на дв. Піда.		7:52	до	Брухович (13. мая до 16. в р. в нед. і сьв.)
	10:02	"	" " на дв. голов.		9:30	до	Янова від 1. мая до 15. вересня
	8:12	з	Підволочиск Кошчинєць на дв. Підзамче	2:51	10:30	до	Чернівців і Іцкан
	3:35	"	" " на дворець головний		11:00	до	Кракowa, Відня, Варшави
					11:10	до	Підволочиск, Бродів дв. голов. і дв. Піда
					11:32	"	" " дв. Піда
					4:15	до	Кракowa, Відня, Берлина, Самбора
					4:45	до	Брухович від 16. мая до 15. вер. шод

ЗАМІТКА: Гола нічна числять ся від 6 годїні вечером до 5 годїні 59 минут рано. Час середно-європейский різнисть ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейского = 12 год. 36 мин. часу львівського. — В місті видають білети Ізди: Звичайні білети агенція часосий Ст. І. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9. від 7. год. рано до 8. вечером, а білети звичайні і всякі інші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади Ізди і т. п., бюро інформаційне ц. к. велїниць державних (ул. Краснїкх ч. 5. в подвірю, сходи II, двері ч. 52) в урядових годїнах (8—3 а в сьвята 9—12).

Товариство взаїмного кредиту

„Дністер“

стоваришенє зарєстрованє в обмеженому порукою

Львів, ринок ч. 10. (дім „Просьвіти“).

приймає вклади до опроцентования на 4%. Позички уділяють ся членам за сплатою 5 1/2% і 1% додатку на кошти адміністрації, почавши від 200 корон і вище, до половини вартости гіпотєки на сплату в ратах до 10 літ.

Позички над 500 корон мусять бути інтабульовані, а до 500 кор., або інтабульовані, або в порукою 2 ручителів відповідних.

Сьвященники не посідаючи гіпотєки мусять крім поруки 2 ручителів предложити полісу житеву; обезпечити ся на жите треба тільки через „Дністер“ в Товаристві взаїмних обезпечєнь в Кракові.

Уділ членський виносить 50 кор. вписове 2 кор.

Членом бути може тільки член обезпечений в „Дністрі“.

З днем 31. грудня 1900 стан:

число членів	1857
фонд резервовий	6919 кор. 46 сот
вплачені уділи	73087 " "
вкладки щадничі	806803 " "
уділені позички	768737 " "
касовий оборот в 1900 році	2424157 " "

Інформації до повячок уділяє Дирекція листовно або агенти Товариства взаїмних обезпечєнь „Дністер“